

Halle

20

1731, 11a

~~Pub. 16. num. 25.~~
Pub. 16. num. 25.

14

ALMÆ VNIVERSITÄTIS HIERANÆ
RECTORE MAGNIFICO

DN. TOBIA JAC. REINHARTH,

JCTO, SACRI PALATHI CÆSAREI COMITE, IVRID. FACVLT. ASSESSORE
ET PROFESS. COD. PVBL. ORDIN. CIVITATIS STNDICO
ET CONSVLE,

DISSERTATIONEM INAVGVRALEM IVRIDICAM,
DE

**SVCCESIONE
FISCI,**

CONSENTIENTE

ILLVSTRI JCTORVM ORDINE

PRO CAPESSENDO

GRADV DOCTORALI

SINE PRÆSIDE

HABEBIT

FRIDERICVS Gebrecht Stoltzel

ADVOC. ELECT. SAX. IMMATR.

DIE XVII. DECEMBR. MDCCXXXI

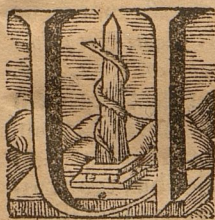
P. 137.

DISSERTATIONIS JURIDICÆ INAUGVRALIS
DE
SVCCESIONE FISCI

§. I.

Nicuique reipublicæ, vel qui eam regit, Imperanti, vi summæ potestatis jus competere ad tuendam conservandamque Imperii dignitatem certa sibi bona, certumque patrimonium comparandi, trahititium est. Solet hoc generaliter

Jus Fisci appellari, de cujus vocis Etymologia videri post alios potest PFEFFINGER ad *Vitriar. T. III. p. 1511.* Sicuti vero varii subinde modi in usum publicum bona quædam conquirendi, vel conquisita augendi inventi sunt: ita eo cum primis notissimum illud plurimarum civitatum institutum pertinet, quod defunctorum Facultates nonnullis in casibus, in totum, vel ex

A 2

par-

parte, in patrimonium publicum redigantur, qua de re Speciminis Inauguralis loco paucis & ad usum morum accommodate nonnulla commentari in animum induxi.

§. II.

Quemadmodum autem nullo negotio intelligitur in præsentem de Successione Fisci tractatione hoc nomine ipsam rempublicam aut Imperantem atque adeo personam jure Fisci gaudentem indigitari, quam vocabuli *Fisci* suppositionem non infrequenter esse testatur TITIVS in *Jure Privat. L. 8. c. 19. §. 1.* ita paucis inquirendum quibusnam in Imperio nostro Romano-Germanico jus Fisci tribui debeat. Ubi quidem primo nemo ambigit, quin Imperatori, utpote Augustissimo Imperii Capiti illud eo magis attribuendum sit, quo clarius id ipsum leges publicæ adstruunt atque confirmant. Conf. A. B. c. 24. pr. ibi: *Bonis ejus omnibus fisco nostro addictis Ord. Camer. 1555. p. 2. tit. 9. §.* Wir wollen auch *5. inf.* ubi: *Doch in alle Wege dem Kayserl. Fisco seiner Gerechtigkeit* = = *unvorgreiflich, Cap. Joseph. art. 26. & Cap. Carol. VI. n. 21.* ubi: *Zum Kayserl. einziehen.* Plane de antiquioribus temporibus abunde constat, Imperatores nostros amplissimis & tantæ Majestati satis convenientibus redditibus gavisos esse v. SCHWED. *Diff. de Doman. S. Romano-Germ. Imper. JUNG. Europ. Herold. T. I. p. 138.* quas inter præsertim commemorari meretur, quod ipsi olim successerint in omnia bona mobilia, Archi-Episcoporum, Episcoporum, Abbatum ac Prælatorum, teste LEHMANNO in *Chron. Spir. L. 5. c. 67. p. 472. 477.* nec non
in

in quævis bona vacantia, & indignis ablata. II. F. 56. sed negari non potest Regum Germaniæ proventus propter eorum vel negligentiam vel profusam liberalitatem, vel denique temporum rationes ita decrevisse, ut jam SIGISMVNDVS Imperator conquestus sit: *nihil Imperio esse spoliatus, nihil egentius, adeo, ut qui sibi ex Germanis Principibus, successurus esset, qui præter patrimonium nihil aliud habuerit, apud eum non Imperium, sed potius servitium sit futurum* vid. LANSII *Consult. de Princip. prov. Europ. p. 191. add. SLEIDAN. de Stat. Rel. & Reip. Carol. V. L. 17. ubi p. m. 500. de Granvellano refert, eum in colloquio spirensi intrepide asseruisse: quod ex Imperio ne tantillum quidem emolumenti Cæsar habeat.* Inspecie vero juri succedendi in bona mobilia Prælatorum, sive eorundem spolia colligendi renunciavit jam pridem OTTO IV. Imperator anno 1198. tradente Dn. BOEHMERO *in Jur. Eccl. Prot. L. I. t. 6. §. 68. & L. 3. t. 27. §. 8.* Jus autem occupandi bona vacantia atque ereptitia dudum in manus statuum pervenit, quamvis non nulli hanc facultatem saltim intuitu immediatorum adhuc Imperatori vindicent: vid. HORN. *Jur. Publ. Prud. c. 45. §. 26.* hoc ipsum tamen valde incertum esse non diffitetur ipse HORN. *c. 1.* Ex quibus tandem colligitur, de successione fisci intuitu Imperatorum, Regumque Germaniæ, hodie vix quæri, nosque proin ulteriori hætenus disquisitione supersedere posse.

§. III.

Progredimur ergo ad speciales Germaniæ nostræ Republicas, utpote in quibus fisci successiones multo

frequentius occurrunt. Præfunt iis status & ordines Imperii, quibus superioritas Territorialis summæ Majestatis æmula, competit, ac vigore hujus etiam jura fisci optimo jure tribuuntur. Non ignoro equidem, esse quosdam juris publici Doctores, qui jura Fiscalia juri Territorii annexa esse negant, ac specialem proin concessionem Imperatoris, sive expressam sive tacitam, ad eorum exercitium requirunt, quorum sententiam non parum juvare videtur *art. 26. Capitul. Joseph. §. art. 21. Capit. Carol. VI. ubi: denen mit den juribus fisci be-
lehnten oder dieselbe sonst durch beständiges Her-
bringen habenden Chur-Fürsten, Fürsten und Stän-
den*, vid. NITZSHII *Comment. ad Capitul. Joseph. art. 26. n. 22. 23. 24.* Verum enim vero, cum non reperiat Status, cui fisci jura hodie non competant, merito retinetur, sententia eorum, qui jus Fisci virtute Superioritatis Territorialis usu in Germania recepto ab ordinibus Imperii, exerceri censent, cum PFEFFINGERO *in not. ad Virriar. T. III. p. 1512. LYNCKERO de super, Territ. p. 26. §. in Anal. ad Struv. Synt. J. Cio. L. 49. t. 14. ib. 33. HORNIO in Jur. Publ. Prud. c. 61. §. 16. & aliis.* Cum vero Nobiles Immediati in numerum statuum non referantur, hinc nova dubitatio exorta est, an & his jura fisci afferi jure queant? In negativam post alios inclinât HORNIVS *in Jurispr. feud. c. 8. §. 42.* nisi forte illi Jus Fisci ab Imperatore vel expresse acceperint vel tacite per præscriptionem immemoriam acquisiverint. Fundant se qui ita opinantur, partim in eo, quod Nobiles Immediati superioritate Territoriali destituantur, partim quod in citatis articulis Capitulationum

tionum Cæsarearum mentio solum fiat Electorum Principum ac Statuum. Sed sicuti prius assertum nullo fundamento nititur, cum Nobilitati immediatæ superioris Territorialis denegari vix ac ne vix quidem possit. Vid. PFEFFING. c. T. III. p. 1136 seqq. ita in laudatis Capitulationibus ea haud quaquam excluditur, sed expressa potius ejus sub initium articuli fit mentio: Unde modo dictam Nobilitatem Immediatam jure Fiscalibus non minus gaudere, pro explorato habemus. Add. AVCTOR. *meditat. ad Capitul. Joseph. p. 266.* NITZSHIUS *ad Capit. Joseph. 4. 26. n. 33. seqq.* FELTZIUS *de Super. Territ. Nob. S. R. J. Immed. denuo adfert. p. spec. §. 22. seqq.*

S. IV.

Ex diverso Nobilibus mediatis, nec non civitatibus municipalibus ac provincialibus quantumvis merito imperio gaudentibus fiscalia jura regulariter non competere in aprico est. Ut enim nonnullis secus videatur existimantibus prædicta jura saltem quoad effectum successionis, fisco alias tributæ in consequentiam necessariam Jurisdictionis criminalis venire, & ad fructus ejusdem pertinere: eam tamen opinionem solide confutat. STRYCK. *de Success. ab Intest. Diss. 5. §. 10. 11. 12.* & poenarum multarumque compendia, cum jure succedendi, à fisci jure dependente, perperam misceri commonstrat. Quod si itaque Status mediati jure hocce uti sibi licere contendunt: specialem Domini Territorialis concessionem, vel expressam vel tacitam, quæ ex præscriptione immemoriali præsumitur, docere debent, judice STRYCKIO

c. l.

c. l. §. 13. Singulare tamen est in Saxonia, quod ibi jus Fisci non quidem in universum ac generaliter, sed quo ad aliquos effectus, imprimis etiam quoad jus quibusdam casibus bona defunctorum occupandi, cuiunque Magistratui, merum imperium habenti adscribatur, quod ex *Jur. Provinc. Sax. L. 1. art. 28. & L. 3. art. 80.* potissimum deducitur, v. Dn. FREISLEBEN in *Diff. de jure Fisci Landsass. §. 23.* quamvis dubia quædam non spernenda contra communem dictorum textuum interpretationem moverit THOMAS. in *Diff. de Legal. Fisci Princip. Germ. circa acquist. Princip. c. 1. §. 6. lit. j. p. 21.*

§. V.

Vidimus personas juris fisci, & inde promanantium successio-
num fiscalium participes: consequens est, ut ipsam successio-
nem fisci, sive eorum qui jure fisci gaudent, curatius expendamus. Locum vero illa
habet, partim si quis condito aliquo testamento decessit, partim etiam si sine ulla voluntatis ultimæ de-
claratione vitam cum morte commutavit. Priori casu juxta partitionem STRYCKII de *Sucess. ab intest. Diff. 5. §. 17.* iterum distinguendum est, utrum quis heredem dignum, an indignum instituerit. Si heredem dignum reliquerit, fiscus regulariter ad hereditatem aspirare nequit, nisi forte heres institutus voluntatem defuncti intra annum implere recuset, quo casu primo substitutus, vel coheres, dein fideicommissarius universalis, aut etiam particularis, aut his deficientibus, heres ab intestato imo quilibet extraneus admittitur ad hereditatem, si cautionem de implenda voluntate defun-

defuncti offerat, nemine vero cautionem prædictam præstante, in subsidium demum fiscus, si velit, admittitur. *Nov. 1. c. 1. §. 1.* Id quod sicuti eum in finem constitutum est, ut ultimæ defunctorum voluntates omni ex parte ad exitum perducantur: ita facile patet, & fiscum, hoc casu hereditatem cernentem adimplendam mortui voluntatem obstringi, cum quasi ex testamento heres videatur. *STRYCK. c. 1.*

§. VI.

Quodsi vero heredem indignum testator reliquerit, id est, talem, qui hereditatis quidem capax est, sed ob grave delictum, illa sese indignum reddidit, tunc fisco semper locus relinquitur, ab indigno illo hereditatem revocandi. Qualia bona hereditaria cum in se quidem acquirantur iis, quibus relicta sunt, acquisita tamen rursus à fisco auferantur, atque heredibus eripidicantur in *l. 26. ff. ad L. Corn. de fals. §. in l. 49. ff. de jur. Fisc. inde ereptitia* ab *VLPIANO in Fragm. Tit. 20. §. 16.* appellata sunt. Sed præjudicialis quæstio ante omnia discutienda hic enascitur, num hodiernum hæc successionis fiscalis species in usu sit? Negant *CHRISTINEVS, v. 1. dec. 200. §. V. 5. dec. 4.* *ANTON. FABER. de Error. Pragmat. dec. 38. err. 10.* aliique apud *LYNCKER. de bon. ereptit. §. 9.* Intuitu Germaniæ vero idem statuit *BEYERVS in posit. ad ff. tit. testam. quem adm. aper. n. 20. §. ad tit. de Reg. Carou. n. 17. p. 484.* Quorum omnium sententia eo redit, indignis relicta hodie magis pro non scriptis haberi, adeoque non fisco, sed potius eos, qui alias jure vel consuetudine hereditatem nancisci debuissent, succedere, præsertim

B

cum

cum jus vetus per *Avr. Bona damnatorum C. de bon. præscript.* diserte correctum, & omnis publicatio bonorum, præterquam in crimine læsæ Majestatis, prohibita sit. Verum cum dicta *Avtent.* ad ea, quæ fiscus indignis eripit, plane non pertineat, sed tantum de successione ad mortem damnatorum disponat, horumque facultates in fiscum redigi veter, de cetero in famoso textu *II. F. 56.* jus vindicandi bona, quæ ut ab indignis Legibus auferantur, inter Regalia ab Imperatore FRIDERICO I. expressis verbis referantur, de usu contrario vero sufficienter non constat: nos ad stipulari malumus illis, qui regulam & jus hodieque pro fisco esse asserunt, v. SCHILTER *Ex. ad ff. XXXIIX. §. 182.* LYNCKER *c. Diss. §. 9. 10.* STRYCK. *Vf. Mod. ff. Tit. de his quæ ut indign. §. 1.* MEV. *P. 5. decis. 153.* De cetero facilius concedi potest, non omnes hodie pro indignis haberi, qui jure Romano tales fuerunt, sic qui necem defuncti ultus non fuerat, indignus esse censebatur, hereditatemque amittebat, *L. 5. §. 1. ff. de Scto Sil.* quod tamen hodie non obtinere fatetur post CAREZOVIVM & HERTIVM ipse STRYCK. in *Vf. Mod. ff. tit. de Scto Silan. §. 2.* Et ad *tit. de his, quæ ut indign. §. 6. in fin.* Porro tutor pupillam in matrimonium ducens, ex ejus testamento nihil penitus acquirere poterat, sed hoc lucrum ei, utpote indigno, a fisco eripiebatur, *l. 2. §. 1. ff. de his quæ ut indign. l. f. ff. de legat. 1.* Sed & hoc cum usu fori non convenire, ipse agnoscit STRYCK. *c. Tr. Et tit. §. 4.*

§. VII.

Hiscæ præsuppositis, operæ pretium fore puto, si
potio-

potiores casus, quibus quis pro indigno habetur, ac proin successioni fisci locus hodiernum est, paucis recensero. Hos inter occurrit 1) si ipse testator heredem post testamentum conditum heredem vel in codicillis vel per epistolam, ob ingratum ejus animum indignum dixerit *l. 12. ff. de his quib. ut dign. l. 4. C. eod.* ubi circa lectionem textus posterioris observandum, quamvis à CVJACIO, GOTHOFREDO, aliisque particula negativa eidem inserta fuerit, ita ut legatur: *Voluntatem suam non mereri unum ex heredibus &c.* attamen lectionem communem, quæ particulam illam non habet, commode retineri posse, monente GVNDLINGIO in *Gundling. P. IX. Obs. 3.* 2) si quis defunctum testatorem dolose occidit, veluti veneno, *L. 7. §. 4. ff. de bon. damnat.* vel saltem occasionem mortis præbuit, ita ut per ejus negligentiam & culpam is, à quo heres institutus mortuus sit. *L. 3. ff. de his quæ ut indign.* Indignus quoque 3) est, qui testatorem ad testandum coëgit, vel eidem impedimento fuit, quo minus testamentum conditum mutaret, *L. 1. pr. ff. si quis aliquem testar. prohib. l. 19. ff. d. his quæ ut indign.* Nec minus 4) si adulter adulteram, vel hæc illum heredem instituerit *L. 13. ff. ibid.* aut 5) miles mulierem stupro cognitam *L. 14. ff. eod.* id quod relictum ad fiscum pertinet. Idem 6) dicendum, si heres institutus *tacite sive clam*, adeoque in fraudem juris fidem accommodat de hereditate in capaci restituenda *l. 10. pr. l. 18. ff. eod.* Plures quidem indignitatis causæ passim intuitu heredum testamentariorum recenseri solent: verum illæ passim usu desituuntur, partim plane admitti non debent, cum in

legibus diferte non contineantur, expeditum vero fit, pro indignis haberi non posse, nisi qui ab ipsa lege ob causas expresse definitas pro talibus declarantur. LYNCKER. *c. Diff. de Bon. ereptit. §. 4.* STRYCK. *de Success. ab intest. Diff. 12. c. 1. §. 2.*

§. VIII.

Ut vero in casibus memoratis fiscus admitti bonaque heredi indigno relicta eidem eripi possint, ante omnia, requiritur, ut indignus testatorem supervixerit; quod si enim vivo testatore decesserit fisco locus esse nequit. *arg. l. 25. §. 1. ff. d. his quæ ut indign.* Dein causæ cognitio accedat necesse est; neque enim fiscus via facti procedere, aut ab executione incipere possessionemque indigni confestim invadere potest, sed in persecutione juris sui justitiæ vigorem admittere tenetur. *l. 5. C. d. Jur. Fisci.* Finita vero cognitione, si heres pro indigno per sententiam declaretur, ad fiscum bona hereditaria perveniunt, & quidem si ea in diversis territoriis sita sint, immobilia eripit fiscus ejus territorii, in quo sita sunt, mobilia vero cedunt fisco territorii, sub quo defunctus domicilium habuit. LYNCKER. *c. Diff. §. 8.* De cetero fiscus, qui hereditatem indigni abstulit, sine dubio transit in locum heredis, atque adeo instar heredis, vel saltem bonorum possessoris esse videtur. PEREZ *in C. d. Jur. Fisc. n. 31.* Unde legata a defuncto relicta præstat. *l. 16. §. 2. ff. d. his quæ ut indign.* & dum in privati jus succedit, privati quoque jure utitur *l. 6. ff. de Jur. Fisc.* hinc etiam aes alienum solvit, ut ut non ultra vires hereditatis, nec amplius, quam pro æstimatione bonorum, sive inventarium fecerit, sive

five non fecerit. PEREZ *c. l. n. 31.* quapropter non inepte heres Vicarius appellatur à STRYCK. *de success. ab intest. D. 5. c. l. §. 46.* & heredi similis esse dicitur LYNCKERO *in Anal. ad Servo. Synt. Civ. d. jur. fisc. th. 36. in f.*

§. IX.

Transeo nunc ad alteram speciem successionis fisci, quæ locum sibi vindicat, ubi defunctus intestatus decessit. Circa quam notandum I.) Fiscum admitti etiam ad successionem quotiescunque heres ab intestato indignus esse judicatur. Quod fit a) si is defunctum dolose occiderit vel mortis causam præbuerit, v. *supr. th. 7.* quod in specie procedit, si conjux conjugem necaverit saltem intuitu portionis statutariæ, conf. STRYCK. *de success. ab int. D. 5. c. l. §. 26. seqq.* b) si defunctum in furorem lapsum neglexerit, neque alius suis sumtibus eundem aluerit atque curarit vid. *Nov. 115. c. 3. §. 12.* c) si defunctum impedierit, quo minus potuerit testari. *l. 1. pr. l. 2. pr. ff. si qu. aliqu. testat. prohib.* In quibus casibus eadem obtinere arbitramur quæ §pho præcedente dicta sunt.

§. X.

Porro II.) successioni fisci locus est, si forte Gallus, qui jus indigenatus in Germania non est adeptus, ibidem decedat. Quia enim Rex Galliæ contra externos & imprimis Germanos eo jure utitur, ut, si non impetrato Rescripto, quod vocant *Naturalisationis* in Gallia fatis fungatur, eorum bona sibi vindicet, quod jus *Albinabigii* sive *Albinatus*, vel juxta alios jus *Advenari*, itemque *Applicationis* vocatur. Vid. STRYCK *de suc-*

cess. ab intest. D. I. c. 4. §. 30. hinc Principes Germaniæ jure retorsionis Gallorum in Germania morientium bona optimo jure capiunt, eaque cognatis defuncti in Gallia commorantibus denegant. Et quamvis ex innata Germanorum erga peregrinos humanitate eos sæpe ab hoc jure talionis abstineant, nec in Camera illud admitti velit SCHILT. in *Diss. d. jur. Peregrin. §. 22.* posse tamen à Statibus Imperii, si velint, hoc jus in usum deduci, ex iis patet, quæ de Gallo quodam in terris Saxoniciis anno 1723. mortuo commemorat Dn. RECHENB. in *Diss. d. Vindictis Jurium Reipubl. & Fiscæ in Doctr. Retors. §. 17.*

§. XI.

Deinde III.) ad fiscum devolvitur successio, si defunctus *ab intestato* nullum ex qualibet linea sanguinis vel juris titulo heredem reliquerit, atque adeo bona ejus vere vacantia sint. Vid. *l. 4. C. d. bon. vacant.* Utiunque hereditas vacare dicatur, tria requiruntur 1.) ne testamentum adsit, per *l. c. 4. ubi intestatus*, adde *l. 114. §. 2. ff. d. legat. 1. ubi: qui intestatus decedit, & scit bona sua ad fiscum perventura vacantia.* 2.) Ut non extet heres ex qualibet linea sanguinis, *c. l. 4. i. e.* ut non ad sit agnatus, vel hodie post *Nov. 118.* cognatus ex quacunque linea, descendente, ascendente vel collateralis. Sunt equidem nonnulli ex interpretibus, qui cognatos aut agnatos usque ad decimum gradum solum admitti censent, ultteriores vero excludi à fisco autumant, ob *§. fin. I. de success. cognat.* Sed cum huic opinioni expresse repugnet *§. 3. I. de legit. agnat. success.* ubi: *etiam longissimo gradu, nec non Nov. 118. c. 3. §. 1. ubi: omnes dein-*

deinceps à latere cognatos, eam merito deferimus & potius in contrarium statuimus, quod cum successio sanguinis jure deferatur, consanguinitas vero in nullo, etiam extremi gradus agnato, deficiat, hæc quoque jus & effectum suum amittete non debeat. Nec obstat *alleg. §. f. I. de Success. cogn.* Nam textum curatius inspicienti patebit liquido, Imperatorem jus succedendi haudquaquam decimo gradu voluisse concludere, & ulteriores à successione remove, sed potius declarare omnes agnatos, *Et si decimo gradu sint*, i. e. longissimo, ad successionem admitti debere. Plane secundum *MODESTINUM* in *l. 4. ff. de grad. Et affin.* non facile septimum gradum quis excedit, & ultra eum ferre gradum rerum natura cognatorum vitam consistere non patitur. Dum igitur Imperator decimi gradus, quem multo difficilius exiturum esse credidit, mentionem injicit, hoc ipso prolixissimam omnes omnino agnatos ad successionem vocandi voluntatem satis distincte testatus est. Aliud adhuc dubium movet ac simul resolvit *Dn. STRYCK. de Success. ab intest. D. S. c. l. §. 24.* Denique 3) nullum heredem *ex juris aliquo titulo* adesse oportet. *c. l. 4. C. de bon. vacant.* Quo nomine intelliguntur, qui non ex ratione sanguinis, sed ex singulari juris vel Civilis vel Prætorii dispositione ad successionem vocantur, fiscoque præferuntur. Quorum spectant 1) *Conjuges v. tit. ff. Und. Vir Et Uxor.* quod in Saxonia Electorali quoque usu servari, ac fisco per conjugem superstitem excludi memorabili præjudicio confirmavit *Dn. FRIESS. in Diff. de Bon. Poss. Unde Vir Et Uxor §. 20. 37. Et 38.* 2) *Socius libe-*
ralita-

ralitatis Imperialis, l. Un. C. si lib. imp. soc. fin. hered. de-
cess. quam legem peculiari differtatione illustravit
MOLLENBEC. add. STRYCK. c. l. §. 29. 30. &
31. 3.) Collegia non nulla, quibus specialiter suc-
cedendi jus cum exclusione fisci concessum est. Sed
cum hæc res usu fere destituatur, nobis superva-
caneum videtur, in recensendis hisce Collegiis prolixis
verbis commorari. Adeat, cui volupe est, STRYCK.
c. l. §. 32-38. Majorem utilitatem habet quod 4.) Ec-
clesia in bonis Clerici defuncti fiscum excludat p. l. 20.
C. de Episc. & Cler. quem textum in de suetudinem non
abiisse adstruit HORN. ad Schilt. J. J. Can. L. 1. r. 18. §.
7. ad Academias vero extendit STRYCK. c. l. §. 39. vid.
in. SCHWENCK. de Jure Academico ii success. fisci. th. 52.

§. XII.

Quodsi itaque omnes heredes testamentarii & le-
gitimi, hique tam ex linea sanguinis, quam juris titulo
alias succedentes, deficiant: fisco demum successio pa-
tet. Equidem non nescio, esse quosdam Jctorum,
qui vocabulum *successionis* hoc loco ferre non possunt
existimantes, fiscum bona ejusmodi haud quaquam
jure heredis aut successionis, sed superioritatis & Re-
galium autoritate occupare, quam sententiam tuetur
BACHOV. ad Treutl. V. 2. Disp. 16. th. 1. lit. f. SCHWED.
in Introd. in Jus Publ. P. spec. Sect. 2. c. 15. §. II. HER-
TIVS d. Superior. Territ. §. 52. Sed observandum in-
ter has locutiones *fiscus succedit in bonis vacantibus*, &
eadem jure Regalium occupat, non continere justam op-
positionem. Hoc ipsum etenim, quod fiscus jure he-
reditario in bonis vacantibus succedere possit, & quod
alii

alii ab hac successione arceantur, Regale & pars superioritatis est, manetque Regale, quamvis fiscus bona vacantia, ut heres occupet, quod jam recte advertit STRYCK. c. l. §. 46. Hinc est, quod fiscus hereditatis petitione agat, & ad onera hereditaria teneatur omniaque jura in illum transeant, teste MEVIO ad *Jus Lubec.* Part. 2. tit. 2. art. 14. n. 80. & 81.

§. XIII.

Quamvis autem bonorum vacantium dominium statim à morte ultimi possessoris, sine herede defuncti ad fiscum transire dicatur, ita ut sine sententia ignorantiam etiam fisco proprietas quaeratur. MEV. c. l. n. 67. 68. & P. 3. Dec. 102. n. 1. Possessio tamen non æque transit, sed apprehendenda est. arg. l. 23. ff. de A. vel A. Poss. Antequam vero hoc fieri possit, proclamata publice affiguntur, quibus nunciatur bona illa hactenus heredem non habere, vel saltem de tali non constare, ideoque fiscum eadem occupaturum; quodsi autem qui jus se habere putet in ejusmodi bonis succedendi is simul monetur ut intra statutum ac præfinitum tempus compareat, juraque sua alleget. Terminò præfixo elapso, si nullus contradicens, qui hereditatem sibi competere autemet, veniat, tunc recte fiscus eam occupat, & quidem propria autoritate. MEV. ad *J. Lub.* c. l. n. 70. Quanquam satius sit, sententiam declaratoriam etiam in specie intervenire. At si quis reperiat, qui jus aliquod succedendi sibi asserat: fisco occupandi licentia non patet sed causæ cognitio & sen-

C

tenti

tentia per quam bona vacantia esse, declaretur, opus est. Idque multo magis obtinet, si quis jam bonorum ejusmodi possessionem adprehendit, quem fiscus vi expellere nequit, sed iudicio contra eum contendere debet. V. MEY. c. dec. adde PEREZ. in C. de Bon. Vacant. n. 29. seqq. STRYCK. de Success. ab int. Diff. 5. c. 1. §. 42. & 43. Quodsi denique post lapsum definiti termini aut etiam post factam jam à fisco bonorum vacantium occupationem quis compareat qui hereditatem sibi consanguinitatis jure deberi affirmat, insimulque se de aperta hereditate nil quicquam nec ex proclamatione rescivisse pertendat, an adhuc audiendus sit quæritur. Ubi nobis quidem affirmativa nec iniqua nec à ratione juris aliena videtur. Certe ignorantiam facti nemini nocere debere in confesso est, quamvis non diffiteamur, ignorantiam hanc, quam talis contradictor alleget, juramento nonnunquam probandam esse, præsertim si quædam præsumptiones contra eundem militent. EINSIEDLER de Regal. c. 3. n. 135.

§. XIV.

Si ergo bona vere vacantia & consequenter Successioni fisci locus relinquendus, bona defuncti vero in diversis sita sint: distinctio supra §. 8. proposita etiam heic adhibenda erit, ut scilicet bona mobilia, ubicunque locorum deprehendantur fisco illius loci vel Territorii, in quo demortuus domicilium habuit, cedant, immobilia vero ad illum fiscum spectent, ubi eadem situ sunt. Ex quo fluit quod, cum fiscus suc-

ce-

cedens juxta §phum 12. *in fin.* etiam æs alienum defuncti solvere teneatur in prædicto casu isthæc debitorum à defuncto contractorum exsolutio pro rata bonorum, quæ ad quemque fiscum devolvuntur, non tamen ultra vires hereditatis, fieri debeat. STRYCK. *c. Tr. D.S. c. 1. §. 47. 48.* Sed hinc nova exsurgit quæstio, num fiscus ad inventarii confectionem instar aliorum heredum præcisè adstrictus sit? Communis quidem sententia ab hac necessitate fiscum absolvit. Sed contrarium solidissime demonstrat STRYCK. *c. 1. §. 52. seqq.* cujus sententiam meam facere equidem nullus dubito.

§. XV.

In eo tamen prælaudato Autori adstipulari non possum, quod jus fisco ratione bonorum vacantium competens etiam ad feuda mere hereditaria extendat, ita, ut ipsum dominum directum à fisco excludi arbitretur. *Conf. c. Tr. D.S. c. 2. §. 5.* Quamvis enim urgeat, talia feuda pro omnibus omnino heredibus, etiam extraneis, concedi, & sic ad fiscum eo magis transire posse, quo evidentius sit, Dominum de feudo mere hereditario aliquem investientem, dominium utile non prius voluisse recipere, quam omnis heres testamentarius & legitimus defecerit, hoc vero, si fiscus succedat, non contingere, cum & hic pro herede legitimo reputandus sit: attamen validiora esse, quæ pro contraria sententia adferuntur, argumenta, nemo facile in ficias iverit. Neque enim temere credendum est

dominium feudum mere hereditarium alicui concedentem omnem penitus consolidationis spem in perpetuum sibi adimere, atque rem ad manum mortuam transferre voluisse. Hæc etenim successio fisci plane subsidiaria est, & locum non invenit, quousque aliquis adest, qui vel ex qualibet linea sanguinis vel *juris titulo* ad hereditatem adspirare potest. Vid. supra §. II. Jam vero heic adest Dominus, dominium directum cum spe consolidationis conjunctum habens, ad quem propterea secundum ordinariam juris feudalis dispositionem utile dominium confestim rediisse videtur, ita ut fisci nullæ partes esse hæctenus queant. Consentit HORN. in *Jurisp. Feudal. c. 16. §. 23.*

§. XVI.

Quemadmodum vero eæ, de quibus hucusque actum est, successiones fiscales per universam Germaniam obtinent: ita in nonnullis provinciis ac territoriis Germaniæ quædam adhuc Fisci successiones singulari jure receptæ sunt, de quibus nonnulla addere operæ pretium fore, confido. Scilicet huc referri potest, IV.) Successio Fisci in rebus ad Geradam spectantibus in Terris Saxonis non nunquam locum inveniunt. Tribus quippe casibus fiscus ibi in Gerada succedere potest: 1.) Si femina, nulla plane cognata relicta, obeat, 2.) Si cognata superfit quidem, sed in loco vel provincia commoretur, ubi Gerada prorsus incognita est, 3.) si cognata proxima intra annum Saxonicum Geradam non petierit. Quam successionem specialissimam

simam solidissime ex hausit Magn. Dn. D. JOAN. FLOR. RIVINVS. in *Dissert. de Success. Fisci in Gerad.* Primum casum quod attinet, fiscus Geradam ut vacantem consequitur, & hinc ea, quæ de jure fisci quoad bona vacantia commemorata sunt, etiam hic applicari posse videntur. Hoc tamen singulare est, quod licet alias bona vacantia etiam geradica jure Saxónico ad illos Magistratus perveniant, qui jurisdictione superiori sive alta gaudent, juxta §. 8. si tamen clerici vidua, nulla cognata relicta, decedat, Gerada tunc non ad Magistratum, sed Principem deferatur, teste CARPZ. in *Consist. P. 3. def. 9.* BARTHIO de *Gerada c. 2. §. 14. lit. f. p. 63.* Id quod confirmat Magn. Dn. RIVINVS. c. l. §. 9.

§. XVII.

In secundo casu fiscus jure retorsionis geradam occupat. Quodsi enim femina in Saxonia decedens cognatam relinquat quidem, sed in loco vel Provincia degentem, ubi jus Geradæ usu non servatur, hæc pariter Geradam in Saxonia petere nequit, cum prorsus ejusdem successione incapax esse censeatur. Fingē, feminam in Saxonia decedere & relinquere fratrem ibidem commorantem, & consobrinam, quæ viro extra Saxoniam, ubi Geradæ jus incognitum est, nupsit: Consobrina hæc Geradam defunctæ exigere nequit; nam si illa prius decederet, relicto fratre, & consobrina in Saxonia degente, hæc extra Saxoniam non admitteretur ad successionem in rebus, Geradicis,

C 3

sed

sed a defunctæ fratre, etiam quod res, quas Saxones ad Geradam referunt, excluderetur. Equum ergo est, ut æqualitas conservetur inter diversorum Dominorum Territorialium subditos. In casu itaque paulo ante proposito, quia Gerada non potest deferri defunctæ fratri, cum masculi jure succedendi in bonis Geradicis careant, si non adsit cognata in Saxonia degens, ad fiscum eadem devolvitur. Vid. BARTH. de Gerad. c. 2. §. 14. p. 61. junct. c. 7. §. 47. p. 739. seqq.

§. XVIII.

Quoad tertium casum notari meretur, quamlibet cognatam, cui Gerada debetur, illam intra annum & diem petere teneri, alioquin per præscriptionem annalem, quæ & intuitu aliarum rerum mobilium in Saxonia obtinet, ab illa excluditur vid. BARTH. c. Tr. c. 8. §. 20. & 21. Quam primum igitur cognata, ad quam Gerada devoluta erat, jure eam petendi excidit, fiscus eandem vindicare potest. Quodsi autem nec fiscus intra annum eandem exegerit, an & ille exceptione præscriptionis annalis removeri queat, ambiguum videtur. BARTHIVS *cit. Spho* 21. *in fin.* p. 780. censet, non esse hac parte pinguius juri tribuendum fisco, quam proximæ cognatæ, consequenter elapso anno Saxonico fiscum non audiri. At restitutione in integrum fisco succurrendum esse, eo, quod jure minorum gaudeat, in contrarium existimat Magn. Dñ. RIVINVS c. *Diff.* §. 36. cujus

cujus sententia utique juri magis consentanea ac consona videtur. Ceterum annus ille ratione initii utilis est, & à tempore scientiæ & cognitionis, Geradam sibi delatam esse, computari debet monente & BARTHIO & Magn. D. RIVINO *loc. cit.* Tandem silentio non prætereundum, fiscum sive retorsionis sive alio quocunque jure Geradam capiat, ad æs alienum defunctæ in subsidium, teneri v. Præn. Dn. RIVIN. c. l. s. f.

§. XIX.

Quæ de Gerada dicta sunt, ea quoque V.) ad res expeditorias, das Heer Gerâthe oder Heergewette, applicari possunt. Argumentum quippe frequens & probabile esse dicitur, quod à Gerada ad res expeditorias ducunt Doctores Saxonici. Fiscus igitur & in his rebus succedit, si 1) nulli omnino agnati, ad fuerint vel 2) illi in loco habitent, ubi rerum expeditoriarum nulla ratio habetur, vel 3) agnati intra annum ejusmodi res non petierint. De qua præscriptione annali tamen adhuc observandum, plures Doctores Saxonicos in ea versari opinione, quasi per eam solum qualitas rerum expeditoriarum extingueretur, ita, ut lapso anno non amplius pro talibus haberi possint, sed velut res hereditariæ considerari debeant, ac proin excluso fisco ad filias vel cognatas transferri queant, id quod etiam ratione præscriptionis rerum Geradicarum asserunt, hætenus, ut lapso anno non statim à fisco occupari, sed, amissa rerum
uten-

utensilium qualitate ad masculos devolvi possint. Conf. BARTHOL. Tr. c. 8. §. 24. sed negare non possumus eam sententiam nobis valde dubiam videri. Ista quidem admitta, sequeretur, tertium hunc successionis fiscalis modum plane exulare debere, fiscoque, si defunctus vel defuncta aliquos saltem heredes reliquerit, nunquam locum esse, quod tamen communibus omnium ferme Jure-Consultorum Saxoniorum Præceptis repugnat: accedit, quod agnatus vel cognata amisso per præscriptionem annalem jure res expeditorias vel Geradam petendi, pro non existente habeantur, hinc quia feminæ rerum expeditoriarum, masculi autem rerum utensilium prorsus incapaces sunt, non potest non fiscus ad successionem admitti. v. L. N. L. I. art. 27. §. 28. Magn. Dn. RIVINVS cit. Diff. §. 35.

§. XX.

Superest, ut VI.) paucis adhuc agamus de singulari fisci in multis Germaniæ provinciis usitata successione, quæ in bonis *Hagestolziarum* obtinet. Definitur autem *Hagestolzius*, quod sit persona, quæ de nuptiis ineundis pro more regionis non satis fuit sollicita, nec intra terminum peremptorium in civitate receptum, conjugem conquisivit, adeoque juri *Hagestolziarum* jam subjacet. Ipsum jus vero *Hagestolziarum* est jus Superiori competens ad se recipiendi hereditatem defuncti *Hagestolzii*, vel ejus partem v. KRESS. de jure *Hagestolziarum* præcipue in Ducatu *Guelferbyr.* c. 2. §. 5. p. 17. Instituti nostri ratio non fert, ut in explicanda vocis

vocis hujus originatione, aliisque ad eruendam juris *Hageſtolziatus* naturam & vim pertinentibus contro-
verſiis, noſtra etiam ætate agitatæ, deſidemus, hoc
potius annotaſſe ſuffecerit, quod fiſcus in bona ejus-
modi cælibis mortui, excluſis Parentibus & collatera-
libus, in locis, ubi jus memoratum vigeat, ſuccedat, &
quidem nonnunquam in bona omnia promiſcue, ali-
bi ut in Ducatu Brunſvicenſi, in bona ſolum, quæ no-
viter ab *Hageſtolzio* acquiſita, alibi ruruſ in ſola mo-
bilia, ut adeo mores cujuſcunq; regionis hic potiſſi-
mum attendi debeant. BEYER. *poſ. jur. Germ. L. 2. c. 12.*
n. 25. ſeqq.

§. XXI.

Tandem etiam attingendum erit, qua ratione juſ
ſuccedendi fiſco tributum, per præſcriptionem extin-
guatur. Hic ſcilicet quæſtio non eſt de rebus fiſco
jam jam actu quæſtitis, ſed adhuc quærendis, hinc præ-
ſcriptio quadragenaria, quæ intuitu rerum fiſcalium
alias introducta eſt, *l. 4. C. de præſcript. 30. vel 40. ann.*
hic locum habere nequit. Diſtinguendum igitur erit,
inter bona vacantia & reliqui fiſci emolumenta. Il-
la quod concernit, ruruſ diſpiciendum eſt, utrum
fiſco ſint nunciata, & ab eo neglecta, annon? Prio-
ri caſu præſcriptio quadr^{agenaria} ſufficiet, *l. 1. C. de Qua-*
drienn. præſcr. ubi hoc ipſum notum eſſe dicitur. Po-
ſteriori vero præſcriptio ordinaria requiritur *l. 18. ff. de*
uſurp. & uſuc. hoc eſt, quoad mobilia præſcriptio
triennii, quoad immobilia vero decennii, BERGER.

D

Occo

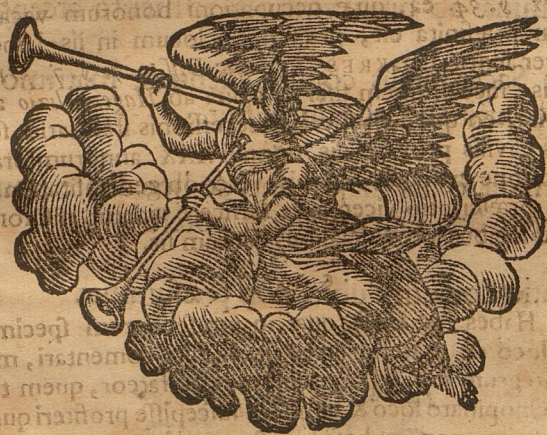
Orconom. Jur. L. 2. tit. 2. §. 23. p. 257. EV. OTTO ad §. 9. F. de Usucap. Quoad reliqua fisci emolumenta, e. c. si indigno hereditas auferatur, præscriptio XX. annorum custoditur, nisi in quibusdam causis minora tempota seruari specialiter constitutum sit. *l. 13. ff. de divers. tempor. præscr.* De præscriptione annali, quæ in Saxonia intuitu Geradæ & rerum expeditoriarum observatur, supra §. 18. & 19. jam mentio injecta. Quoad præscriptionem rerum jure *Hagesholtziarum* ad fiscum delatarum non satis inter Doctores convenit. Juxta Illustr. Dn. WERNHER. in *Dissert. de jure Hagesholtz. §. 34.* ea, quæ occupationi bonorum vacantium præfinita est, præscriptio locum in iis habet. Aliter sentit Dn. KRESIVS *cit. Diss. c. 7. §. 7. p. 111.* ratus, successionem fisci in bona ab *Hagesholtzio* acquisita, eo quod sit species successionis statutaris seu juris Civilis provincialis, non nisi XXX. annorum præscriptione extingui. Nobis vero ob generalitatem *d. l. 13.* præscriptio vicennaria sufficere videtur, nisi forte aliud legibus provincialibus cautum sit.

§. XXII.

Habes hic L. B. quæ in præsentiarum speciminis loco de materia successionis fisci comentari, mihi integrum fuit. Labor subitus est, fateor, quem tamen inopinato loco & tempore suscepisse proficiteri quoque hisce, non erubesco. Temere hinc me accusabis, si thema ipsum tritum, & ab aliis ante tractatum reprehendendum autumes, si adhuc limam exposcere

scere affirmes, si res hic, quas alii fusius pertracta-
re repositas nominaveris. Circumstantiæ nimirum,
ut ajunt, variant interdum applicationem. Unicum
mihi hinc sufficit, tibi hoc fateri, alterum vero ex-
poscere, scilicet ut hunc laborem ita reputes, quem ter-
minus octo dierum inchoavit, peperit ter-
minavit.

T A N T U M.

Co-

COROLLARIA.

I.

Turpe est Patricio & Nobili, Jus, in quo
versatur, ignorare.

2.

Quilibet privilegio pro se introducto renun-
ciare potest.

3.

Feminæ ab omni virili officio merito arcentur.

4.

An Sacerdotalis copula essentialis matrimonii
constituat? quæsitum fuit.

5.

Femina soluta majorennis de hereditate transi-
gere sine Curatore non potest.

6.

Illatio dotis in dubio non præsumitur.

ULB Halle

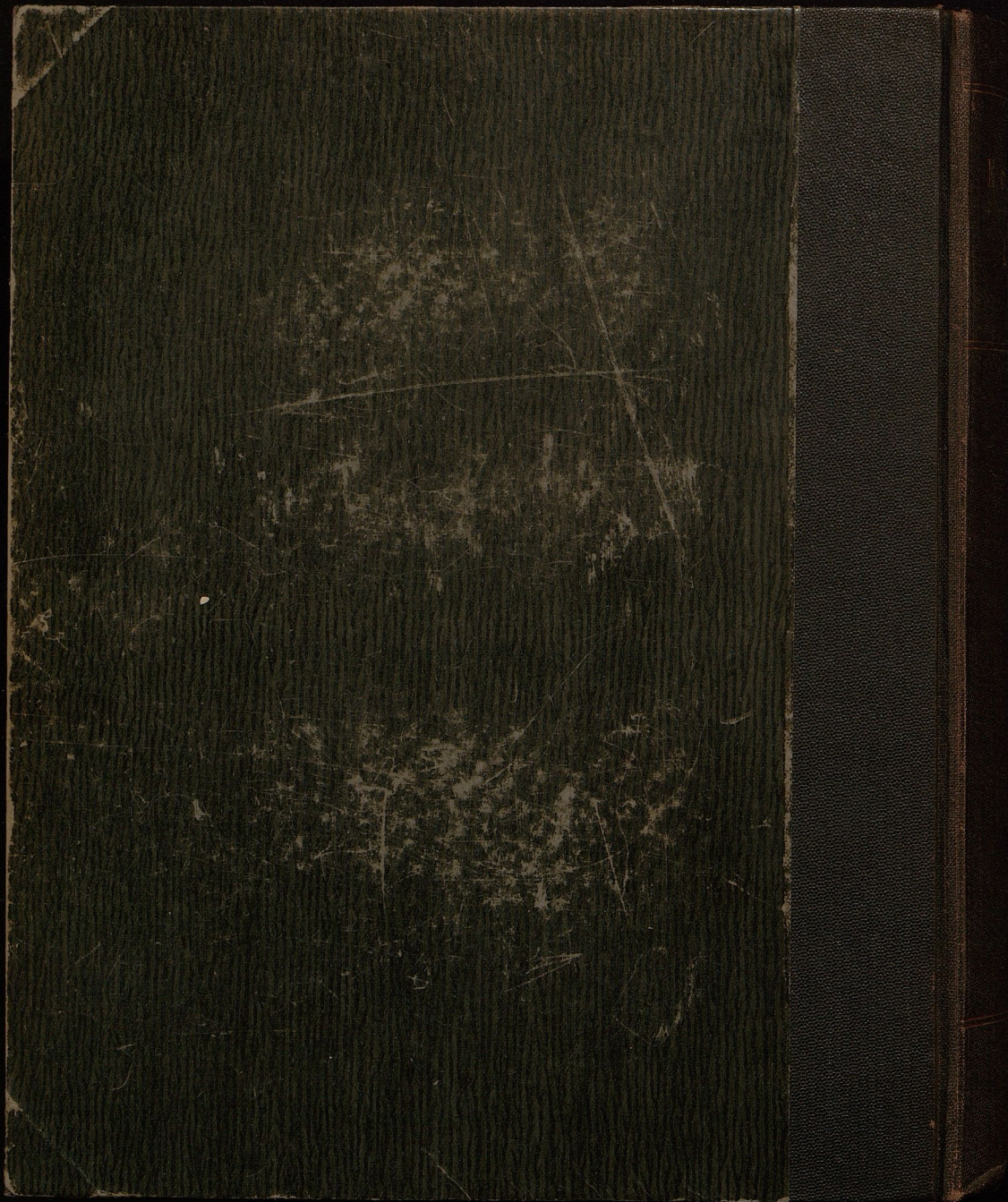
3

005 367 751

VD 78

20

1731, 11a

~~Pub. 16.~~ num. 25,

14

ALMÆ VNIVERSITÄTIS HIERANÆ
RECTORE MAGNIFICO

DN. TOBIA JAC. REINHARTH,

JCTO, SACRI PALATH CÆSAREI COMITE, IVRID. FACVLTV. ASSESSORE
ET PROFESS. COD. PVBL. ORDIN. CIVITATIS STNDICO
ET CONSVLE,

DISSERTATIONEM INAVGVRALEM IVRIDICAM,
DE

SVCCESIONE
FISCI,

p. 107.

CONSENTIENTE

ILLVSTRI JCTORVM ORDINE

PRO CAPESSENDO

GRADV DOCTORALI

SINE PRÆSIDE

HABEBIT

FRIDERICVS Sebrecht Stolkel

ADVOC. ELECT. SAX. IMMATR.

DIE XVII. DECEMBR. MDCCXXXI

